

LOV OG EVANGELIUM

Gitt ut av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 8

15. oktober 1984

20. årg.

Derfor skal I være fullkomne, likesom eders himmelske Fader er fullkommen (Matt. 5,48)

Av Øivind Andersen

Dette er et mektig ord av Jesus til hans disipler: Derfor skal også I være fullkomne likesom eders himmelske Fader er fullkommen. Det står der som en konklusjon på det Jesus sier til sine disipler om deres liv og ferd her i verden. Vi vet at alle som tror på Jesus, de har en fullkommenhet overfor Gud i Jesus Kristus. Den er utenom oss, den beror på Jesu stedfortredergjerning og hans soning for våre synder, og på hans stedfortredende oppfylling av loven. Den beror på det som i Romerbrevet er kalt: «Ens rettferdige gjerning». Den rettferdighet, den er helt utenom oss, og den har vi i Jesus for Guds ansigt. Det er den rettferdighet som gjør oss til Guds barn, og det er på grunn av den rettferdighet vi har synnes forlatelse og evig liv.

Når det er spørsmål om du er Guds barn, da må du se på det som du har i Jesus, ikke på det som er kommet inn i ditt hjerte. Det er mange som blander sammen det som gjør oss til Gus barn, altså det vi har i Jesus, med virkningen av å være Guds barn, det som vi har i hjertet. Denne sammenblanding den er

farlig, og den gjør det umulig for et menneske å bli viss på å være frelst.

Når det er spørsmål om det å ha syndenes forlatelse og evig liv, når det er spørsmål om du tør å bekjenne deg for en kristen, du som hører på meg nå, da er det bare spørsmål om Jesus og det han har gjort for deg i ditt sted og på dine vegne, og som du eier i ham for Guds ansikt. Denne rettferdighet, den er fullkommen i enhver henseende.

Men det er ikke den vi skal tale om i det ordet vi her leste. Her taler han om *en rettferdighet i vårt liv*, i vår vandel, og det er det som volder vanskeligheten at Jesus sier vi her skal være fullkomne likesom eders himmelske Fader er fullkommen.

Når det er tale om fullkommenhet i forbindelse med kristne menneskers liv, ja, det går meget godt an å tale om det i forbindelse med kristnes liv, og der er meget tale om det i Guds ord i virkeligheten. Det er klart at Jesus ikke her taler om vår syndfrihetsevne, for det er klart at de mennesker Jesus taler til her i brygprekenen de var ikke syndfrie, og det

går frem av hans egen tale til oss. Det kan vi se av «Fadervår», som han lærte disiplene å be, også i bergprekenen: Forlat oss vår skyld, som vi og forlater våre skyldnere. Det er ikke en bønn for syndfrie. Og jeg kunne også nevne mange ord, også fra bergprekenen som viser at Jesus rekner ikke med at hans disipler er syndfrie i denne verden, og likevel så sier han til dem: I skal være fullkommen likesom eders himmelske Fader er fullkommen.

For å få lys over det skal vi se på et par eksempler fra Guds ord. Se på Stefanus, som vi leser om fra Apostlenes gjerninger kap. 7. De anla en falsk rettssak mot Stefanus, grunnlagt på falske anklager, de dømte han til døden på falske premisser, på falske vitner, de førte ham ut av byen og stenet ham. Da han falt på kne mens de stenet ham, da roper han ut: «Herre tilregn dem ikke denne synd?» Stefanus var ikke mer syndfri enn du og jeg er, men jeg vil spørre deg: Hva er det for et sinn vi møter hos Stefanus der? Herre, tilregn dem ikke denne synd, er ikke det Jesu egen bønn på korset? er ikke det sinn som kommer til syne her av Jesus og som Jesus? Det er et sinn som er av Gud, og som Gud, virket i et menneske som er her i verden, ikke sant? Det er et sinn som er fullkommen, det er det sinn som har herredømme over Stefanus, ikke hans gamle menneske.

Og så det andre eksemplet jeg tenkte på, det leser vi om i Romerbrevets 10. kap. ved begynnelsen av kap. der Paulus sier: «Jeg sier sannhet i Kristus, jeg lyver

ikke, min samvittighet vidner med meg i den Hellige Ånd, at jeg har en stor sorg og en uavlatelig gremmelse i mitt hjerte, for jeg ville ønske at jeg selv var forbannet bort fra Kristus for mine brødre, mine frender etter kjødet». Det sier han om dem som stod ham imot, som forfulgte ham, som la vansker i veien for ham, og som til sist blei årsaken til at han kom til Rom som fange, og som til slutt blei årsak til at han led døden under keiser Nero. Dette er sannhet i Kristus, jeg lyver ikke, det er sterke ord det, jeg ønsker at jeg selv var forbannet bort fra Kristus for mine brødre, mine frender etter kjødet, han skulle, om han bare hadde kunnet, tatt på seg det som han visste måtte komme over Israel, om det bare kunne ha blitt til frelse for hans folk.

Hva er dette for et sinn? er ikke dette Jesu Kristi sinn, og som både er av Gud og som Gud? og som er virket hos et menneske som ikke er syndfri. Skjønner du hva Jesus taler om? Derfor skal også I som er frelst være fullkomne som eders himmelske Fader er fullkommen. Han som vi tror på, han er også i oss, det sier da Guds ord meget klart: Jesus Kristus bor ved troen i våre hjerter. Det gamle menneske er dømt til døden, det er gudsflig, det kan ikke være Guds lov lydig, vil det heller ikke, står det i Romerne 8, 7. Det gamle menneske kan ikke tekkes Gud, og det kan heller ikke bli helligjort. Det er ikke det at Gud gjør noe i oss, som gjør oss til kristne mennesker i vårt daglige liv. Vi ærer ikke Gud ved at han gjør noe ut av oss ved våre naturlige forutsetninger, men ved at vi

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., namn og adr.

Bladet blir halde opp av frivillige gäver.

Eksp: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.

Telefon (055) 58363

Alt som har med bladet sin eksp.
blir sendt dit, som tinging, oppseiing
og adresseforandring.

Gäver til bladet kan sendast kass. S.Bøhn
postgiro 5 68 21 33

Red. Amund Lid, 5600 Norheimsund.
Tlf. (055) 51 080.

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Ragnar Opstad

Opstadv. 38, 4350 Nærø Tlf. 04-433685

Kass. Sverre Bøhn, 5601 Norheimsund.

Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3530.21.00932

ØYSTESE TRYKKERI A/S

fornuften pleier å se: Hele jordens skaperverk er blitt til for menneskets skyld, så det ikke finnes en stein eller et tre eller et strå uten at det er skapt til nytte for mennesket? Og så er det hele dyreverdenen. Den er jo også til for menneskets skyld. Menneskene tar jo også dyrerne i sin tjeneste. Sier ikke alt dette deg at Gud har en særskilt omsorg for mennesket — at det i særlig grad ligger ham på hjerte? Kan du med hele denne Guds skapning for øye, være så vantro at du gjør din Frelser til en løgner, når han sier at *endog hårene på vårt hode er tellt alle sammen?* Han har selv bedt oss om å se på skaperverket (Matt. 6). Kan du bare få åpne øyne til å se at Gud *har* *hatt* menneskets vel for øye i hele sitt

Endog hårene på eders hode er tellt alle sammen

(Matt. 10, 30.)

Synes du dette er altfor stort, så du har vanskelig for å tro det? Lukk da bære opp øynene og se deg om! Eller er du så blind at du ikke ser det som til og med

skaperverk, skal det i sannhet bli et veldig vitnesbyrd for deg om den inderlige kjærlighet Gud omfatter mennesket med. Og da kommer du også til å forstå

får et nytt sinn. Det som ikke er av meg, det kommer til å være i meg, og det kommer til å være redskap for og gi seg uttrykk i mitt liv, i det jeg tenker, sier, og gjør, i det jeg føler og mener, i det som jeg er i hele mitt liv. Når Jesus bor i et menneske, da setter det preg på hele mennesket, hans viljeliv og følelsesliv, hans samvittighetsliv, hans tankeliv. Det er ikke noe i mennesket som ikke kommer til å bære preg av at Jesus bor i ham. Og det er dette Jesus taler om.

Det Jesus ønsker å se i sine disiplers

daglige liv er dette sinnets utfoldelse, det sinn som er Jesus Kristus sitt eget sinn, det som elsker sine fiender, velsigner dem som forbanner oss, ber for dem som forfølger oss, og som gjør vel imot dem som hater oss. Dette sinn får vi som en gave, vi kan ikke streve oss til det, men ved troen på Jesus får vi det, og så gjelder det at vi blir i denne frelse og lar ham bruke oss. Det er selve hemmeligheten. Amen.

Avskrift etter lydband
fra den Lutherske Timen i Norea Radio,
ved A.L.

at i alt det som Gud sender, tenker han først og fremst på menneskets *høyeste* vel: dets *evige* salighet.

I dette lys skal du se dine bitreste opplevelser. Da kommer du til å finne bare guddommelig kjærlighet og trofasthet i alt det som er hendt deg. Du har kanskje mistet din jordiske eiendom og er i den største bekymring for deg og dine. Eller du har mistet din beste venn som du ikke syntes du kunne leve uten. Eller du har gang på gang måttet oppgi de kjæreste håp, som ditt hjerte har vært knyttet til med lengsel — alt dette er bittert. Men engang i evighetens *lys* skal du se at ikke noe av alt det bitre, ikke engang det minste av det, er hendt deg uten at det sikter på det *høyeste* mål som Guds kjærlighet har med deg: frelse for din udødelige sjel. Det er en så stor og vanskelig sak for det gamle menneske at den kan ikke virkeliggjøres uten dype sår for kjød og blod.

Eller du har kanskje opplevd det som er enda bitrere: På grunn av Guds store nåde imot deg er det ditt hjertes *høyeste ønske* at du kan få leve alle dine dager til ære for Gud og til velsignelse for sjelen, og så er du gjennom uventede fristelser kommet ut i et slikt syndeuføre at du likefrem er blitt, eller mener selv du har måttet bli, til anstøt og vanære for evangeliet. Og det til tross for at du heller ville mistet livet enn oppleve noe slikt. Å, still ditt hjerte tilfreds! Selv slike bitre erfaringer lar Gud sine kjæreste barn få oppleve. Den mest trosfaste av disiplene som gjerne ville gå i døden for sin Herre og Frelser, og til slutt også gjorde det, måtte først engang gråte bittert over å

ha fornekket ham. Den mest benådede blant kvinner, utkåret til å være mor til Guds egen Sønn, hun sang så henrykt: «Heretter skal alle slekter prise meg salig.» Selv hun måtte engang miste det dyrebare barnet slik at han var borte fra henne i tre dager. Da måtte hun i sitt hjertes bitre bekymring anklage seg selv for å være den største synderinne, som var årsak til at hele verdens frelser var blitt borte, og hun ville helst tie stille med at hun er Guds Sønns mor. Det er vårt hjertes store grunnskade, dets trang til selvguder og andre synder som skal brennes ut ved slike bitre opplevelser. La oss derfor akte Gud og den hensikt han har med oss i sin nåde, høyt! Han vil føre oss til den evige salighet i himmelen!

La oss ikke ringeakte hans kjærlige *mening* med alt som han sender i vår veg og lar oss oppleve. Han vil jo bare rense, lutre og stadfeste oss i nåden, døde vårt gamle menneske, hellige vårt sinn, få vår tro, bønn, ydmykhets og vårt alvor til å vokse. Han vil løse båndene som binder hjertet til dette farlige jordlivet og skape lengsel etter himmelen.

Når vi innser at Gud har så stor og nådig *hensikt* med alt det som han lar oss oppleve, la oss da bare ydmykt og takknemligprise ham for alt det som hender oss! Og la oss aldri glemme det gylne ord som står og faller med Kristus selv: Endog hårene på eders hode er tellet alle sammen!

Mener du selv at du er uverdig til en så stor nåde, så hør det som fortelles i Joh.åp. 5, 1—6. Der tales det om hvordan alle skapte vesener er uverdige for Gud. Det står: «Ingen i himmelen eller

Ljos i myrker

For den som set i myrker, ferdast i myrker, eller lever i myrker, er det ein ting som trengst: *Ljos*. Den som ferdast i myrker, han veit ikkje kvar han er eller kor han kjem av, veit ikkje kvar det endar, seier Jesus. Dette gjeld livet her på jorda, men aller mest når det gjeld vårt åndelege liv og dei himmelske ting, vår frelse og saligheit. Jesus seier i Matt. 6, 22–23: Auga er ljoset i lekamen; er auga ditt klårt, so vert heile lekamen ljos; er auga ditt dimt, so vert heile lekamen myrk. Når då ljoset inne i deg er myrk, kor stort vert ikkje myrkret då!

I Matt. 4, 13–17 er det fortalt om Jesus at han flytte frå Nasaret og busette seg i Kapernaum, som ligg nedmed sjøen

på jorden eller under jorden» ble aktet verdig til så meget som bare å se i framtidens boken — og likevel skulle ikke Johannes gråte over det. For det fantes *En* som var verdig, sa en av de eldste i himmelen. «Gråt ikke! For se Løven av Juda har seiret!» Og da så Johannes et lam, likesom slaktet. Å, om det syn kunne gå slik gjennom marg og ben, at det alltid sto for oss! Bare det slaktede Lam er verdig og han er det for vår skyld — for det er jo sannelig ikke slaktet for seg selv, men for oss —. Og det er bare for dette Lams skyld at vi har slikt verd i Guds øyne at endog hårene på vårt hode er tellet alle sammen, så ikke et hår faller av vårt hode uten han vil.

C. O. Rosenius

på Sebulons og Naftalis grunn. Det gjorde Jesus for at Skrifta skulle oppfyllast, det som er tala gjennom Esaias, profeten, når han seier: Sebulon og Naftalis land som ligg langs med sjøen, på hi sida åt Jordan, det heidne Galilea, det folk som sat i myrker, hev sett eit stort ljos; dei sat i dødens skoddeland, då rann for dei eit ljos.

Det er vondt for det folk som set i myrker og i dødens skoddeland. Og det er ikkje berre heidningane i Sebulon og Naftalis land, på andre sida av Jordan og Genesaretsjøen som gjer det. Verre er det at også i vårt folk lever dei fleste i myrker og dødens skoddeland, endå me har hatt ljoset og fenge det forkyst i tusen år. Til tross for det, ligg det eit tungt åndeleg mulm og myrker over oss og dødens skodde omgir vårt folk.

Åndeleg myrker og dødens skodde

Kva vil det seja å sitja eller leva i åndeleg myrker og dødens skoddeland? *Det er å vera formyrka i sin tanke og framande for livet i Gud*, «Dette seier eg då eg vitnar i Herren at de ikkje lenger må ferdast som heidningane ferdast i sin hugs fåfengd, formyrkte i sin tanke, framande vortne for Guds liv ved den van kunna som er i dei for deira forherde hjarta skuld, med di dei hev vorte tykkjelause og hev gjeve seg i ulivnad, so dei driv med all ureinskap saman med havesykja» (Efes. 4, 17–19).

Verda sin visdom er stor i vårt folk, men verda kjenner ikkje Gud i sin vis-

dom, seier 1. Korint. 1, 21, dei kjenner ikkje Jesus og tek ikkje imot han, van-kunna i hjarta er stor, *på grunn av deira forherde hjarta*. Det er årsaka til at ordet om krossen, Jesu soning av våre syn-dar då han gav sitt liv og blod på kros-sen, at Gud frelser syndarar som erkjen-ner si synd og trur på Jesus som den ei-naste som kan tilgi synd og benåda den skyldige, at Gud frelser av nåde, utan vår gjerning og fortenesta og rettferdig-jer kvar den som trur på Jesus og hans gjerning og forteneste, er ein støyt og ein dårskap for dei som vert fortapte.

Ser me ut over verda, ut over vårt eige land og folk, er det ikkje vanskeleg å sjå at dei gjev seg i ulivnad, fleire og fleire flytter saman utan å vera gift og lever i hor og ureinskap, og seksualiteten utan-for ekteskapet og utruskap i ekteskapet vert meir og meir alminneleg, anerkjent og tek overhand millom folk. Tjuveri, ran og vold, uerlegdom og bedrag au-kar, og havesjuka, som er avgudsdyr-king tek overhand millom vårt folk, pengehugen og kjæleik til verda og dei ting verda og pengane kan gjeva fyller hjarta og blir livet for fleire og fleire av vårt arme folk. Interesse og tanke og hjarta lever i og krinsar omkring dei ting som høyrer lekamen til og livet her i ver-da, utan tanke for at menneske har ei sjel som må bli frelst og redda ut frå syn-da og dens forferdelege fylgjer, at sjela treng frelse og brødet frå himmelen som kom ned for å gi verda liv. Dette stadfe-ster to ting klart. Møter du opp der det er utlyst godtkjøpssal, vil du sjå at der er overfylt av menneske, ja, det hender det

møter opp folk som overnattar utanfor døra for å bli først når dei opnar om morgonen for å få tak i desse forgjenge-lege ting til ein billig pris. Møt så opp der det er tillyst møte der Guds ord og evangelium blir forkynt, og du vil sjå at der er samla nokre få menneske. Og her gjeld det det Ord og evangelium som er ei Guds kraft til frelse for kvar den som trur det, frelse frå synda, domen og vrei-den og ei evig fortaping, barnekår og ar-verett saman med Jesus. Er det ikkje eit forferdeleg myrker som rugar over vårt folk? eit folk som har hatt Guds ord i over tusen år.

I dødens skoddeland

At menneske lever i skuggen av synda og døden, og at dødsskodda ligg tung over oss, det kan du lett konstatera når du les avisene, høyrer i radio og ser på fjernsyn. Dei formidlar synd av alle slag, strid, krig og ropar inn i kvar ein heim, auga og øyra kor mange som er drepne, voldtekne, ran og drap, barne-mishandling og kvinnemishandling, fo-sterdrap av mødre som let sine eigne barn øydast i mors liv, og slik kunne me halda fram og rekna opp dei mest grufullé syn-dar. Synda si løn er døden, seier Guds ord, fyrist den lekamlege og til sist den evige døden.

Og aller verst er den skodda som tren-gjer seg inn over Guds folk, som vil kve-la og øyda gudslivet og føra til den ånde-lege døden. Den fører til uklare tonar i forkynninga, så den ikkje maktar vek-ka syndaren og føra han til Jesus-nådestolen i trua, som han reiste på Gol-

gata, og heller ikkje maktar å forkynna evangeliet slik at det løyser og frigjer syndaren og gjenfør han til evig liv i trua på Kristus.

For å prøva gjera det klart treng me berre nemna Den norske Statskyrkja og striden og diskusjonen som rasar om den, med dei mange uklare tonar som strøymer innover oss. Me kan berre nemna ei fyrestilling i fjernsyn, der ein ny og ein gamal kyrkjeministar hadde ein «fektekamp» om presten Hognestad, han som ikkje trur at Jesus er Guds Son, ikkje trur at Jesus døydd ein stedfortredande død på Golgata for verda sine synder, at me blir frelst av nåde for Jesu skuld ved utlösinga i Jesus Kristus, og fornekta den lære som er grunnen under den kyrkja han er kalla til å tena. Av programleiaren blei dette spørsmålet stilla til den noverande kyrkjeministaren: Trur du at Hognestad er frelst? Han svara ikkje på spørsmålet, men kom seg unna ved å seia som rett og sant var at det var ikkje hans sak å døma om, det var áleine Gud som kunne døma om. Men kunne me ikkje ha rett å venta av ein kyrkjeministar, av ein som er utdanna prest i den norske kyrkja, at han hadde sagt kva Guds ord seier i denne sak? «Kvar den som trur at Jesus er Kristus, han er fødd av Gud — Tek me imot vitnemål av menneske, so er Guds vitnemål større; for dette er Guds vitnemål at han hev vitna om Son sin. Den som trur på Guds Son, hev vitnemålet i seg sjølv i den som ikkje trur Gud, hev gjort han til ein ljugar, av di han ikkje hev trudt på det vitnemålet Gud hev vitna om Son

sin. Og dette er vitnemålet at Gud hev gjeve oss æveleg liv, og dette livet er i Son hans. Den som hev Sonen, hev livet; den som ikkje hev Guds Son, han hev ikkje livet» (1.Johs. 5, 1 og 9—12). Slike spørsmål må besvarast med Guds ord, og gjennom ordet svarar Gud sjølv på slike og liknande spørsmål. Det er mørker og dødskugge over det folk som har prestar, forkynnara, leidara som bispar og kyrkjaminister og andre kristne tenarar som vik unna med runde og tome ord og talemåter, utan å nytta høvet til å forkynna Herrens ord. Skrifta seier: «Difor, då me hev denne tenesta, etter som me hev fenge miskunn, so misser me ikkje modet, men me hev avsagt alle skamlege løyndvegar og gjeng ikkje fram med svikråd eller forfalskar Guds ord, men ved å kunngjera sanninga steller me oss fram for alle manns samvit for Guds ásyn» (2. Kor. 4, 1—2). Her er syndene mange og store, og årsaka til at dei fleste av folket vårt ferdast i mørkret og dødens skoddeland, i dag som dei som levde på Sebulons og Naftalis grunn, det heidne Galilea.

Då rann det for dei eit Ijos

Dette Ijoset var Jesus og hans ord og gjerning for å frelsa eit fortapt folk. Johannes seier i sitt fyrste kap. at det sanne Ijoset, som opplyser ei kvar menneskesjel, var den gongen på veg til verda. Han elskar folket, talte om deira synd og domen og fortapinga som venta dei, om dei ikkje tok imot orda hans og vende om, men han forkynte også i ord og

gjerning at han kom for å sona og ta bort deira synd ved sin stedfortredande død og blod som blei utrent på Golgata, at menneskesonen var komen for å leita etter dei fortapte og frelsa dei. «For so elskar Gud vera at han gav Son sin, den einborne, so kvar den som trur på han, ikkje skal verta fortapt, men hava ævelig liv. For Gud sende ikkje Son sin til verda so han skulle døma verda, men so verda skulle bli frelst ved han. Den som trur på han, vert ikkje dømd; den som ikkje trur, er alt dømd, for di han ikkje hev trudt på namnet åt Guds einborne Son». (Johs.3, 16—18).

Her ligg vår einaste redning, i omvendelsen til Jesus, Guds ord, ved forkynnarar som forkynner Guds ord, og menneske som høyrer Ordet, tek imot og

trur ordet, og blir frelse ved det. Det omskaper syndaren frå vantru til tru, frå død til liv, frå eit verda og djevelens barn til eit Guds barn og arving, og gjennom dei omskaper eit heidningfolk og land til Guds utvalde folk.

Det skulle også vårt folk si soga vera eit godt vitne om.

Men ordet i Johs. tre fortset: «Og dette er domen: Ljoset hev kome til verda, og mennesket *liko myrkret betre enn ljuset, for gjerningane deira var vonde*. For kvar ein som driv på med det som vondt er, hatar ljuset og kjem ikkje til ljuset, for han vil ikkje at gjerningane deira skal koma opp i dagen, slike dei er. Vänd om! og tru på ordet, Jesus og evangeliet om han!

Amund Lid

Vandringen i lyset - syndsbekjennelse

Dersom vi sier at vi ikke har synd, da dårer vi oss selv, og sannheten er ikke i oss? dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han forlater oss syndene og renser oss fra all urettferdighet. Dersom vi sier at vi ikke har synnet, da gjør vi ham til en løgner, og hans ord er ikke i oss. 1. Joh. 1, 8–10.

Vers 8 handler om et selvbedrag som finnes i mange former, og Johannes går så hårt imot det, fordi vranglæren snek seg inn i menigheten og forvirret sjelene med det - under skinn av «høyere innsikt».

Imot det bedrag har han allerede ført indirekte krig i v.7, for hva skulle det være godt for med en stadig rinnende renselseskilde, dersom de kristne ikke trengte til å renses. Det faktum, at han i v.7 taler om kristne mennesker og rekker seg selv med blandt dem, som stadig renses, burde være nok til, at dette bedrag aldri vandt gehør blandt troende mennesker.

De er ikke syndfri, men i samfund med Jesus befries de daglig fra synd, så sant de vandrer i lyset. Stillet overfor den kjensgjerning, at Gud finner det nødvendig med stadig renselse i Jesu blod, blir det ikke bare latterligt, men også tragisk, at noen vil våge den påstand, at de er renset for den syndige natur, dens pælerot er rykket opp!

Det kan ikke være tvil om, at det med uttrykket «å ha synd» tenkes på den iboende synd og hele syndens virkelighet, som uavslatelig virker i oss og gjennom

oss. Ellers har han uttrykket fra Jesus selv i Joh. 15, 22 og 24. Likevel ser det ut til, at betydningen her er noe annet: Å forbl i sin medfødte blindhet, enda man kunne bli seende ved å ta imot Jesu ord i sitt hjerte. Det er den bevisste og villet motstand mot sannheten, som sperrer dem ute fra sannhetens erkjennelse, så Jesus ikke kan få hjulpet dem ut av synnen (Joh. 9, 41). Også Jesu gjerninger viste de fra seg av samme grunn. I stedet for takknemlighet, vakte hans gjerninger det hat, som førte til den tunge dom i Joh. 19, 11: Derfor har han som overgav meg til deg, større synd.

Her betyr det sikkert det samme som skyld, som det ikke er noen unnskylding for, fordi han visst bedre. Jesus anvendte uttrykket på sine fiender, og det er grunnen til, at det i hans munn har en annen betydning, enn når Johannes bruker det om kristne. Det gjelder alle kristne, at de har synd, og nettop av den grunn har de også adgang til renselse fra all synd. Hvis noen sier det motsatte, tar han ikke bare feil, men bedrager seg selv til å lyve, og den holdning henger sammen med at sannheten er ikke i ham.

Dermed menes ikke menneskelig sannferdighet, men guddommelig sannhet, og det ikke bare som en innsikt, men som en makt, som bestemmer ens livsretning. Sannhet er her den gudsåpenbaring, som setter oss i virkelig samfund med Gud ved Jesus (Joh. 14,6). I det samfund finner vi nemlig også vår egen sannhet, kun der forløses vårt ve-

sens gåte, fordi det er det samfund vi er skapt stil å leve i. Uten det finner vi aldri oss selv.

Den, som ikke finner inn i det samfund, fordi sannheten ikke får lov til å finne inn i ham, han finner aldri den sanne mening med seg selv, men er nødt til å forbli i sitt eget hjertets bedrag, og det har forbindelse med djevelen: Det er ikke sannhet i ham (Joh. 8, 44). Tenk, å innbille seg selv å være uten synd — og så få samme attest som djevelen fikk av Jesus! Kan det tenkes større bedrag enn selv å mene, at man er en helgen, og så få den dom av Jesus? Og tross det holde fast ved sin egen mening. Det skal svært mye forherdelse eller blindhet til det, og vi møter vel sjeldent noe så grovt.

Men det gjøres meget av den enkelte for å finne unnskyldninger for sin synd, og det man vil, er jo egentlig å nå til den stilling: Jeg er uskyldig. Men selvlagde unnskyldninger kan aldri føre til at vi blir uten skyld. Mange er store kunstnere på det felt, og det er muligt, at de kan innbille seg selv at de er uten skyld, fordi samvittigheten ikke får lov til å snakke med for alvor. Det er ikke meget den så hurtig blir sløv av, som det å finne på unnskyldninger. Derfor er det en farlig sport, og Guds ord advarer kraftig imot den.

Men heller ikke i denne sammenheng må vil forveksle vårt forhold til vår egen samvittighet med vårt forhold til Gud. Han lar seg ikke bedrage, selv om vi er meget dyktige til å bedrage oss selv. Det er ikke sikkert at Gud er brakt til taushet, fordi om man har brakt samvittig-

heten til taushet. Spørsmålet om synd kan ikke klares alene med samvittigheten. Det må klares med Gud. Derfor er det ikke nok å lytte til sin egen samvittighet. Du må lytte til hans ord, så det får din samvittighet i tale og derved får lov til å dømme over hjertet (Hbr. 4, 12).

Skjer det, blir det snart innlysende, at v. 10 er sannhet om oss fra Gud: Dersom vi sier, at vi ikke har syndet, så gjør vi han til en løgner, og hans ord er ikke i oss. Vi husker stadig på, at Johannes sier «vi» og altså taler om kristne — eller mennesker som gir seg ut for å være det og nu skal avsløres som det motsatte.

Fra den iboende synd går han så over til å tale om aktuell synd i handling, og det er ikke verden han vil rettlede her, men falske kristne. Adskillige vil ikke gå så langt, at de erklærer seg uten synd, men noen vil hevde, at de fører en syndfri vandel, og det er normal bibelsk kristendom. Men de har avsvekket begrepet synd, innen de når så vidt, og Johannes går klart imot denne påstand, for i v. 10 er det ikke tale om synd som de har gjort før de ble kristne; men han skriver imot dem, som hevder at de ikke har syndet, og derfor heller ikke har noen synd å bekjenne. Det er akkurat det samme forhold som det er mellom v. 7 og v. 8. I v. 8 møter vi dem som avviser daglig renselse med en påstand om at den behøves ikke, for de har ikke noe å renses fra. I v. 10 møter vi dem som viser syndsbekjennelsen ifra seg, for de har ikke syndet, så der er ikke noe å bekjenne.

Men med den holdning gjør man Gud

til en løgner, både i hans ord og i hans gjerning: Alle har jo syndet (Rom. 3, 23) Skriften har stengt alt inn under synd (Gal. 3, 22) Gud har stengt alle inn under ulydighet (Rom. 11, 32. 1 Kg. 8, 46).

Hele Guds frelsesverk er gjort til en feiltagelse, en fornærmelse, dersom man ikke har syndet. Det er uten videre klart, at om man inntar den stilling i sitt hjerte, så er hans ord ikke i oss. Hans åpenbaring i sin helhet, er aldri kommet inn i det hjerte som våger den slags påstand.

Dersom jeg fikk valget mellom å tro Gud i hans ord, og det menneske som påstår at han ikke har syndet, ville valget bli meget lett, for det menneskes liv og handlinger ville meget snart demitere hans påstand, men Guds sandrighet har jeg aldri hatt noen grunn til å betvile. Det menneske som prøver å gjøre Gud til en løgner, har dermed stemplet seg selv. Sannhetens plass står tom (Es. 59, 15 — slgn. Sl. 51, 8).

De tre «dersom vi sier» i v. 6, 8 og 10 handler om hva mennesker kan si til seg selv i sine hjerter, og de er alle født av syndens bedrag. Det er uhyggelige ting, et eneste vev av djevelsk forblindelse for å føre mennesker i evig ulykke.

Motsetningen til alt dette møter vi i v. 9. Her kommer det vi sier i vårt hjerte, frem for Gud, og dermed er vi etter inne ved det som Johannes forstår ved å vandre i lyset — og det, som denne vandring fører med seg. Er vi i lyset, vil vi aldri kunne finne på de ting som påståes i v. 6, 8 og 10, for lyset vil avsløre alle former for bedrag, og syndserkjennelsen vil aldri bli avstumpet eller overfladisk, men den vil vokse i samfund med lyset.

Derfor blir det også en hjertetrang til å finne utlösning for en betyget samvittighet gjennom bekjennelsen av synden for Gud. Erkjennelsen fører til bekjennelse.

Men her må vi stadig minnes, at v. 9 ikke er en kontrakt med plikter, og derav følgende rettigheter, men det er meget mere en beskrivelse av den hjerteprosess å vandre i lyset, og den prosess settes i gang, når sannheten fra Gud kommer inn i hjertet med sitt lys. Den holdes i gang, så lenge Guds ord blir i oss, og vi blir i det (Joh. 8, 31 og 5, 38).

Det er eiendommeligt, at de som vandrer i mørket, selv har så meget som de skulle sagt: Vi har samfund, vi har ikke synd, vi har ikke syndet. De giver seg selv attest for at alt er i orden, men her gjøres attesten ugyldig. Det nyttet ikke å være selvskreven borger i Guds rike, for det er Gud som fører det himmelske folkeregister, og ve den som tar det selv.

På den annen side er det like så eiendommeligt, at de som vandrer i lyset — og altså skulle kjenne til saken — ikke selv har noe som de skulle ha sagt, for de tør ikke gi seg selv attest for å være lysets barn, og det som tar frimodigheten fra dem, er nettopp at de vandrer i lyset, og derfor ser de både sin syndighet og sine synder. De er også redd for å bedrage seg selv, for de vet at hjertet er svikefullt (Jer. 17, 9). Derfor våger de ikke å gi seg selv attest for annet enn at de er syndere, og ikke har fortjent noen annen attest.

De kan aldri venne seg til, at syndenes forlatelse og renhet for Gud er noe selv-

sagt, og det blir det heller aldri, fordi det hører hjemme i underets verden. Dersom det skal være sannhet med syndernes forlatelse, må det derfor alltid være noe gudsagt, for det er kun ham, som kan tilgi synd (Lk. 5,21).

Den innerste forskjell på mørkets barn og lysets barn, er at de første tilgir seg selv, mens lysets barn dømmer seg selv. Og Gud har aldri sagt noe om syndforlatelse til dem som tilgir seg selv, for så lenge man kan det, er man ute av stand til å høre Guds tale. Det er nettopp fordi man ikke har hørt Guds tale om synd, at man kan nøyes med sin egen tale om tilgivelse. Gud kan slett ikke tale om tilgivelse der hvor man selv taler som i v. 8a og v. 10a.

Men det finnes likevel noen som Gud taler med om tilgivelse, noen som han rensrer fra all urettferdighet, så de eier tilgivelse, og er så rene som Gud kan gjøre dem. Vi merker oss også her, at både tilgivelse og rensestår i nutid. V. 9 ligger helt på linje med v. 7, og v. 9 er forsåvidt en nærmere forklaring på, hva det er å vandre i lyset. Der får man det sådan, at både den iboende og den gjorde synd legger seg som en byrde på samvittigheten, og derfor har man ikke noe fortreffelig å si til Gud om seg selv — som mannen i Lk. 18, 11.

Det er noe helt annet Gud får høre fra dem, som er i lyset. De har det sådan i hjertet, at de gjerne endevender hver krok i hjertet, og viser Gud det hele ved å fortelle ham det. Han vet godt det hele i forveien, men likevel må de få sagt det til ham. Dette hører med til hjerteslaget i

deres liv. Det nye liv fungerer på den måte.

Å bekjenne synden står ikke som betingelse for å få tilgivelse, men det står som måten man lever i syndernes forlatelse på. Dersom vi altså bærer oss at som v. 9 forklarer, sier ham vår synd, så kan Gud få sagt noe til oss, som han ikke kan si til andre: Er det selvsagt fortreffelighet, så blir det gudsagt dom. Men når vi selv sier ham vår synd, så blir det gudsagt tilgivelse. Den som ikke kan tilgi seg selv, må få tilgivelse av Gud. Ordet sier jo klart, at han er trofast og rettferdig, så han tilgir oss våre synder, dersom vi har det sådan, at vi forteller ham dem. Tilgivelsen skyldes da først hans trofasthet mot alle, som hører til de helliges samfund (Sl. 89, 6) og hans trofasthet mot sine egne forjettelser (Hbr. 10, 23. Lk. 1, 77). Dernest skyldes tilgivelsen Guds rettferdighet — en påfallende begrunnelse for syndernes forlatelse! Det kan ikke være hans straffen-de rettferdighet, for efter den må han dømme til undergang. Heller ikke kan det bare være den rettferdighet, Gud skylder Sønnen på grunn av hans stedfortredelse, for Gud vil være rettferdig mot Kristus uansett, hvordan vi forholder oss (Es. 49, 4b). Egentlig står det, at han er trofast og rettferdig for å tilgi og rense. Det er altså en rettferdighet mot oss i den hensikt å tilgi oss, og det betyr, at Guds rettferdighet er for oss, i stedet for å være imot oss.

Efter loven må Guds rettferdighet være imot oss, men etter evangeliet kan den nu være for oss. Det forklares inngåen-

de i Rom. 3, at han er rettferdig, når han rettferdiggjør den som har tro på Jesus, fordi det skjer gjennom forløsningen i Kristus. At Gud er rettferdig betyr her hans handlemåte overfor den synder som bekjenner sin synd — han tilgir ham. I Kristi forsoning har Gud skaffet seg rett til å frelse (Es. 46, 13), og den rett praktiserer han overfor dem som bekjenner synden. Han har selv sonet synden, så har han også rett til å tilgi den.

Bekjennelsen skal derfor ikke oppfattes som en betingelse, men som en forrett, som Gud har gitt sine barn, til å utøse sine hjerter for ham (Sl. 62, 9) — fordi han vet at vi trenger til det, når synden trykker samvittigheten. Forsoningen får ikke sin gyldighet ved bekjennelsen, men vi erkjenner vårt behov for forsoningen ved bekjennelsen, og Gud tilsier oss dens frukt i ordet her og nu — hver gang vi bekjenner.

Det blir ved med å stå i nutid, så lenge synd kan bli nutid. Det er Guds attest, og den har et punkt til: Han renser oss fra all urettferdighet. Når Gud tilgir, faller anklagen bort, og når han renser oss, hviler hans velbehag over oss. Gud ser altså ikke med milde øyne på synden, fordi om det er hans barn som synder, men han ser så alvorligt på den, at dermed vi ikke har det sådan i hjertet, at vi må ha alt frem i lyset, så ser han ingen utvei til å komme til med sin tilgivelse og renselse. Derfor tar han det så nøye med sine egne, at han tukter dem i samvittigheten for all synd. Men det gjør han ikke i den hensikt å fordømme dem, tvertimot! Han gjør det for å skaffe rom for sin tilgivelse (1. Kor. 11, 31—32).

Av

*Marius Jørgensen
ved
Godtfred Nygård*

VÆR VED GODT MOT

«Vær ved godt mot, det er meg. Vær ikke redd!» (Mark. 6,50 b)

«Vær ved godt mot, det er meg», sa Jesus. Og godt er det. Han er der. Også når frykten vil trenge seg på.

«Nogonstans bland alle skuggorna står Jesus, för att hjälpa dej i nöden er han der, ser du etter skal du finna att der står han, för att lätta alla bördor som du bär.»

Han er der. Han er nær med sin nåde og sin makt. Med sin kjærlighet og om-sorg.

Så vær ved godt mot. Vær ikke redd. Han skal ingenlunde slippe deg og ingenlunde forlate deg. Ikke i evighet.

Om ikke du selv vender ham ryggen eller forkaster ham som herre i ditt liv.

H.C.H.

Olav A. Dahl

Det kom ikkje heilt uventa då vi fekk bodet om at Olav A. Dahl hadde fått heimlov 9. august, 77 år gammal. Han bar likevel sjukdomen på ein slik fin måte at vi rekna med å få ha han lenger mellom oss.

Olav A. Dahl vart vald til formann i Norsk Luthersk Lekmannsmisjon frå starten i 1963. Han vart verande formann fram til 1975, då han sa frå seg attval og gav leiinga over til yngre krefter. Det var trygt og godt framleis å få ha han med i styret kor han var heilt fram til 1982 då helsa byrja å svikta.

Det vitnar om truskap — og om den tillit som han hadde både innan styret og elles utover blant venene i misjonen.

Vi lærde han å kjenna som ein som stod fast ved si overtyding og våga å halda fram det han såg som sant og rett — utan hensyn til sin eigen person. Det vik-

tigaste for han var at den bibelske bokskapen gjennom lov og evangelium fekk lyda. Omsut for organisasjon eller person måtte ikkje få verta til hinder for Ordet.

Dei mange gonger Olav takka av på sommarskulane — kunne ein merka at han gledde seg når han hadde fått oppleva den dobbelte verknad som ordet har — med det resultat at han vart fornya i synet på Jesus.

Tankane går også til kona, Margit, som har stått ved sida hans desse år. Margit og Olav møtte oss alltid med hjartevarme smil og gode håndtrykk. Vi veit at saknet av Olav i heimen er stort — og at tankane frå venene vil gå til dei som er att.

Vi ynskjer fred og signing over Olav A. Dahl's minne.

Ragnar Opstad

Ole Emmanuel N. Rolfsnes

Den 11. august fekk Ole Rolfsnes heimlov. Han hadde då nådd ein alder av 97 år, og han såg fram til å få flytta.

Sjølv om hans lekams jordiske hus etter kvart vart skrøpelegare, så vart det indre oppnya dag etter dag. Det var såleis alltid noko åndeleg friskt over hans vitnesbyrd — både i samtale, forkynning og det han skreiv.

Mange gilde minner etter Ole Rolfsnes har festa seg i hugen.

Også den siste tida som han fekk på aldersheimen — vart til ei rik tid mellom dei som var der. Dei som vitja han der — kunne fortelja at dei reiste heim takksame og åndeleg velsigna frå dei samtlane.

Vi ynskjer fred og signing over Ole Emmanuel N. Rolfsnes, minne.

Ragnar Opstad

Kom som du er til din frelser!

Frelsen er fullført og fullbrakt av Jesus, ja, av Guds Sønn for 1900 år siden. Du kommer alt for sent med dine gode gjerninger og med alt ditt strev. Etter at Jesus hadde sonet verdens synd, beseiret djevelen og gjort dødens makt til intet, så gikk han inn for Guds ansikt, inn i Guds helligdom og fant for oss en evig forløsning. 1. Johs. 2, 1—2 og Hebr. 9, 12.

Fordi Jesus alene har fullbragt verdens frelse, derfor kan han fullkommen frelse alle dem som kommer til Gud ved ham. Hebr. 7,25. Du og jeg kan ikke legge noe til, vi kan heller ikke trekke noe fra, heldigvis, slik har Gud ordnet alt dette. Frelsen er altså en fullkommen gave som Gud tilbyr deg i sin Sønn, Jesus Kristus. Derfor heter det også: Jesus er veien, sannheten og livet, ingen kommer til Faderen uten ved ham, og ingen kommer til himmelen uten ved ham.
Johs. 14, 6.

Budskapet fra Gud lyder slik i dag: Kom!, for alt er ferdig og fullbrakt! Ja, kom som du er til din frelser! Det gjorde kong David i Samle 32, vers 5. Det gjorde den fortapte sønn, Luk. 15, 17—24. Det gjorde Sakkeus, Luk. 19, 1—10, og alle disse ble frelst og lykkelige av bare nåde. I dag kan du bli det ved å komme slik som du er, for blodet som fløt fra hans vunder, renser din sjel fra all synd. Takk ham for det idag.

A.S.

Så Guds ord ut — i trofasthet og frimodighet

*«Kast ditt brød på vannet, lenge etter kan du finne det igjen.»
Forkynneren 11,1)*

Dette ordet går på å våge å satse. Våge å satse selv om det ser håpløst ut.

Det er også et trøstefullt ord til alle «så-folk» i Guds rikes arbeid.

Det er ikke forgjerves å spre Guds ord. Ikke sjeldent hører en f.eks. om eldre som kan fortelle om hvordan de fikk hjelp av det som ble sådd i søndagsskole, konfirmasjonstime eller i barndoms-hjemmet, selv om ordene ikke «slo inn» før mange, mange år etterpå.

Men det som gjør *så-arbeidet* så krevende og vanskelig å holde ut i, det er at det så sjeldent er *så-arbeidere* som selv får se frukten og resultatet av sitt arbeid.

Og kanskje det er grunnen for det en venn en gang sa til meg: «Jeg kan ikke forstå at Gud kaller så mange til forkynnere og så få til søndagsskole arbeidere.»

Har det kanskje noe med lydhørheten overfor Guds røst hos dem Han kaller på?

Men vit det du som står trofast år etter år og sår Guds ord: Gud ser — og du skal slett ikke miste din lønn!

H. C. H.

Om å åpne seg for Gud

«Lat munnen opp, så fyller eg han». (Salme 8l, 11b)

Det naturlige for oss mennesker er at vi tar næringen vi trenger inn gjennom munnen. Riktig nok kan man gi intravenøs næring, men da er en syk — og det er ingenting å trakte etter. Derfor er det å åpne munnen en livsnødvendighet.

Å åpne seg *for Herren* er på samme måte en nødvendighet. Guds Hellige Ånd må få slippe til i ditt liv for at du skal bli født på nytt og leve det nye livet. Hvorledes skal det skje? Jo, ved at du går og hører, leser eller på andre måter lar deg påvirke av Guds ord. Gjør du det, åpner du munnen — og troen vil skapes i deg. Og den som tror på Ham blir frelst.

Evangeliet i fortid, nåtid og fremtid

Evangeliets fortid er tiden fra Skapelsen og frem til Jesu Kristi fødsel. I denne tiden åpenbares Guds budskap til oss i Det gamle testamente med sine 39 bø-

ker. Det er evangeliets forberedende tid, der Gud gir sine løfter og åpenbarer den frelse som han vil gi i sin Sønn Jesus Kristus. Gud sier: Ja, med evig kjærlighet har jeg elsket deg, derfor har jeg latt min miskunnhet være ved. Jerm. 31,3.

Evangeliets nåtid må vi si begynte med julebudskapet: «Eder er idag en frelser født!» Luk. 2, 10—14. Og fra den tid og til i dag, så må vi si at det er Evangeliets tid åpenbart i Det nye testamente med sine 27 bøker. Det er nådens og frelsens tid, ja, for selv den største synder. For så har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv. Johs. 3,16—17.

Men Bibelen forkynner også den evige fremtid som venter alle Guds barn. Jesus sier: «Jeg går bort for å forberede eder et sted.» Johs. 14, 1—16. Og i sin ypperst prestelige bønn sier han: «Fader!, jeg vil at hvor jeg er, der skal de være, de som du har gitt meg, være hos meg for at de skal se min herlighet.» Johs. 17,24.

Og Gud sier: «Se!, jeg gjør alle ting nye.» Åpb. 21, 1—7.

A. S.